

in mij vibreerde, toen ik toevallig naar 't ivoren reepje keek dat naast het mikroscoop lag, en dat nu op ieder der vijf glaasjes in 't diepe duister een kleurig lichtend plekje vertoonde.

Ik doofde de lamp geheel uit, en ging behoedzaam in de nu volslagen zwarte omhulling naar 't mikroscoop terug, al tastende, en toen ik weer in de ooglens keek, zag ik de schoone vrouw in heerlijke kleurschemer in miniatuur geschilderd met lichtgevende verven, als levend voormijne turende oogen die 't heerlijke beeld bleven indrinken totdat zij niet meer konden, vertroebeld door de tranen der emotie.

Eindelijk stak ik de lamp weer aan, om even uit te rusten, maar ik was zoo benieuwd naar 't geen er op de andere wonderglaasjes zou staan, dat ik spoedig weer aan 't kijken was, en de lamp weer uitdraaide.

In de tooverschemer der transparant lichtende verven, zag ik een azuren hemel met flonkerende sterren, een regenboog van aetherische kleurenpracht, een wondere orchidae....

Maar ik werd weer aangetrokken door dat vrouwenbeeld, dat ik niet moede werd te bekijken.

Toen ik eindelijk de lamp voor goed weer had aangestoken uit vrees mijne oogen te zullen bederven, deed ik den schat weer zorgvuldig in de geheime laadjes, borg het kistje weg, en bleef nog geruimen tijd verdiept in de contemplatie dezer wondere droombeelden.

Ik had ook nog de fijne stiften en pinnetten onder het mikroscoop gelegd en ontdekt hoe aan de punten penseeltjes waren bevestigd, ongeloofelijk kunstig van rupsenhaartjes gemaakt, en ik zag weer voor mij, den in het mikroscoop turende man van fijne gratie, bezig met 't schilderen van dat miniatuurportret onder de lens van het mikroscoop, met lichtende verven.

Den volgenden morgen, nieuwjaarsmorgen,

was 't helder weer. Het was alsof de atmosfeer van gezelligheid in eens was weggevaagd, het rumoer op straat klonk hard onaangenaam, 't licht was nu schrill, pijnlijk voor de oogen.

Na het tweede ontbijt, op 't punt van uit te gaan, kreeg ik plotseling den inval om eens te zien hoe de kleuren van het miniatuurtje er bij daglicht zouden uitzien, en de geheime laadjes openende, legde ik de ivoren reepjes onder het mikroscoop, op een tafeltje bij het venster. In eens stolde mij 't bloed, ik zag de kleuren even opbloeien en toen verdwijnen.

Ik nam in groote opwinding het miniatuurtje in de hand en hield 't tegen 't licht, 't was nog slechts een vage vlek, en evenzoo de andere stukjes. Met hevig bonzend hart legde ik nog eenmaal het eens zoo schitterende beeldje onder de lens, het was nog slechts een nevel, het beeld was weg. Geheel verslagen, legde ik alles weer in de laadjes, in de hoop dat in 't duister de kleuren weer zouden opbloeien, maar toen ik na een dag van eindeloze spanning, want 't wilde nu maar geen avond worden, het mikroscoop weer had opgesteld, en het liefelijke vrouwenbeeld weer hoopte te aanschouwen in de kleurenpracht der lichtgevende verven, waren nu ook de vage omtrekken geheel verdwenen. Niets was er over.

Troosteloos bleef ik turen, doorzocht het cabinetje in de hoop van nog meer te vinden, maar alles wat ik vond was een geel geworden opgevouwen stukje papier waarop geschreven stond: „*de lichtende verven verdragen geen daglicht, zoomin als mijne oogen*” en nu herinnerde ik mij eenmaal te hebben gelezen van een blind geworden schilder van miniaturen, die reeds jaren voor hij blind werd in 't duister leefde, in volkomen abstractie van 't leven, teleurgesteld door een vrouw van groote schoonheid.

Het geheim der lichtende verven had hij meegenomen in het graf.